

UCHWAŁA
W SPRAWIE NADANIA DOKTOR
BERNADETCIE JANUSZ
STOPNIA NAUKOWEGO DOKTORA HABILITOWANEGO
W DZIEDZINIE NAUK SPOŁECZNYCH
W DYSCYPLINIE PSYCHOLOGIA
podjęta przez komisję habilitacyjną powołaną w celu
przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego

Postępowanie w sprawie nadania dr Bernadecie Janusz stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych (dyscyplina: psychologia) prowadzone było zgodnie z przepisami ujętymi w:

- ☐ *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Poz. 1668)*
- ☐ *Ustawie z dnia 30 sierpnia 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. Poz. 1669);*
- ☐ *Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 20 września 2018 r. w sprawie dziedzin nauki i dyscyplin naukowych oraz dyscyplin artystycznych (Dz. U. poz. 1818;*
- ☐ *Komunikacie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. Załącznik: Wykaz czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych wraz z przypisaną liczbą punktów;*
- ☐ *Uchwale nr 87/IX/2019 z dnia 25 września 2019 r. Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego w sprawie procedury postępowań o nadanie stopni naukowych na Uniwersytecie Jagiellońskim (Załącznik nr 1 zaktualizowany 24 lutego 2021r.)*

Powołana przez Radę Doskonałości Naukowej komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego względem

Dr Bernadetty Janusz

działała w składzie:

prof. dr hab. Lidia Cierpiątkowska (UAM) - recenzentka

dr hab. Anna Cierpka (UW) - recenzentka

dr hab. Igor Pietkiewicz (U SWPS) - recenzent

dr hab. Justyna Ziółkowska (U SWPS) - recenzentka

dr hab. Dorota Czyżowska (UJ) - członkini

dr hab. Bernadetta Izydorczyk (UJ) – sekretarz

prof. dr hab. Mariola Bidzan (Uniwersytet Gdański) – przewodnicząca

Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę

I. SPEŁNIENIE WYMOGÓW USTAWOWYCH, tj.

1. Posiadanie doktoratu z określonej dziedziny;
 2. Osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, o których mowa w Art. 219, ust. 2a,b;
 3. istotną aktywność naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej [wraz z kopiami dokumentów potwierdzającymi określone osiągnięcia, w szczególności dotyczących staży naukowych, grantów, publikacji powstałych w wyniku prowadzenia badań w więcej niż jednej jednostce naukowej], o której mowa w Art. 219, ust. 3
- II. Omówiła także: osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

Podstawą sformułowanych przez komisję ocen dokonań wymienionych w punktach 1-3 były:

- ☐ osiągnięcie naukowe w postaci cyklu 6 publikacji: *Badania systemowych i procesualnych uwarunkowań medycznej, klinicznej i terapeutycznej rozmowy z parą*
- ☐ sporządzony przez habilitantkę Autoreferat
- ☐ zestawiony przez nią wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej – zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w Ustawie;
- ☐ sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć.

Posiedzenie komisji habilitacyjnej odbyło się dnia **9 listopada 2022 r** (1 osoba, prof. Lidia Cierpiałkowska w formie zdalnej). Posiedzenie komisji habilitacyjnej było zorganizowane i koordynowane przez sekretarza komisji. W posiedzeniu komisji wzięło udział 6 jej członków (nieobecny dr hab. Igor Pietkiewicz).

Posiedzenie komisji przebiegało w dwóch fazach.

W pierwszej fazie [kolokwium habilitacyjne] komisja poprosiła habilitantkę, aby przedstawiła:

- 1) swoje osiągnięcie habilitacyjne;
- 2) członkowie komisji zgłaszali uwagi i zadawali pytania habilitantce;
- 3) habilitantka odniosła się do uwag i udzieliła odpowiedzi na zadane jej przez członków komisji pytania.

Ta faza postępowania została przez sekretarza komisji zaprotokołowana (pytania i odpowiedzi na nie).

Druga faza postępowania komisji nie była dostępna habilitantce. Habilitantka była jednak poinformowana przez przewodniczącą komisji, że po zakończeniu pracy komisji poinformuje ją o wynikach głosowania nad uchwałą.

W drugiej fazie postępowania komisja dokonała: (a) szczegółowej oceny osiągnięcia naukowego; (b) dodatkowego dorobku habilitantki (c) omówiła jej dorobek

organizacyjny, dydaktyczny i związany z popularyzacją nauki, a następnie podjęła uchwałę w przedmiocie wystąpienia do Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego o nadanie habilitantce stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Komisja była władna do podjęcia prawomocnej uchwały.

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia habilitantki oraz przedstawione przez recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję, komisja podjęła uchwałę o wystąpieniu do Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego o nadanie

Dr Bernadecie Janusz
stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych,
dyscyplinie psychologia

Uchwała zapadła stosunkiem głosów:

TAK - 6 , NIE - 0, WSTRZ. SIĘ - 0

Głosowanie ustawy miało charakter jawny. Habilitantka nie wniosowała o przeprowadzenie tego głosowania w trybie tajnym. Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Dyscypliny Psychologii Uniwersytetu Jagiellońskiego status opinii.

UZASADNIENIE

Dr Bernadetta Janusz jest absolwentką psychologii (1997) i etnologii (2001) Uniwersytetu Jagiellońskiego. Uzyskała stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie etnologii na Wydziale Historycznym UJ w roku 2009 na podstawie rozprawy pt. *Jakościowa analiza procesu biegu życia człowieka w kontekście antropologicznych teorii rytuału*.

Habilitantka od 2010 roku jest zatrudniona w Uniwersytecie Jagiellońskim (w Zakładzie Terapii Rodzin i Psychosomatyki Katedry Psychiatrii w Collegium Medicum UJ) na stanowisku adiunkta, gdzie pracuje do chwili obecnej.

OCENA OSIĄGNIĘCIA NAUKOWEGO

Osiągnięcie naukowe wskazane przez habilitantkę uzyskało wszystkie cztery pozytywne opinie. Zostały one sporządzone przez recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 221 ust. 4 ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*.

- ☐ Wskazane osiągnięcie naukowe, to cykl sześciu publikacji *Badania systemowych i procesualnych uwarunkowań medycznej, klinicznej i terapeutycznej rozmowy z parą*

Publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego:

1. **Janusz, B.**, Dejko-Wańczyk, K., Taubner, S., (2020) Mentalizing in Parents after Traumatic Loss. Analysis of Couple Counseling, *The American Journal of Family Therapy*, 48:2, 127- 141, DOI: 10.1080/01926187.2019.1695235. [IF=0.947]
2. **Janusz, B.**, & Walkiewicz, M. (2021). Parental experiences of the liminal period of a child's fatal illness. *Health*. <https://doi.org/10.1177/13634593211046850>. [IF=2,279]
3. **Janusz, B.**, Bergmann, J. R., Matusiak, F., & Peräkylä, A. (2021). Practices of Claiming Control and Independence in Couple Therapy With Narcissism. *Frontiers in psychology*, 11, 596842. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.596842>. [IF=2,2990]
4. **Janusz, B.**, Matusiak, F, Peräkylä, A. (2021). How couple therapists manage asymmetries of interaction in first consultations. *Psychotherapy (Chic)*, 58(3):379-390. doi: 10.1037/pst0000348. Epub 2021 Feb 4. PMID: 33539141. [IF=6,596]
5. **Janusz, B.**, Józefik, B. and Peräkylä, A. (2018), Gender-related Issues in Couple Therapists' Internal Voices and Interactional Practices. *Aust N Z J Fam Ther*, 39: 436-449. <https://doi.org/10.1002/anzf.1331>. [IF=0,423]
6. **Janusz, B.**, & Peräkylä, A. (2021). Quality in conversation analysis and interpersonal process recall. *Qualitative Research in Psychology*, 18(3), 426– 449. <https://doi.org/10.1080/14780887.2020.1780356>. [IF=2,288]

Wszystkie artykuły naukowe składające się na ów cykl są współautorskie, z jednoznacznie wyraźnym wkładem własnym habilitantki. Habilitantka we wszystkich sześciu publikacjach składających się na osiągnięcie jest pierwszym autorem.

Wszystkie artykuły znajdują się na liście JCR oraz w Wykazach Czasopism Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Wszyscy recenzenci przedstawili opatrzone **jednoznacznymi pozytywnymi konkluzjami oceny głównego osiągnięcia naukowego Habilitantki.**

OCENY RECENZENTÓW

Prof. dr hab. Lidia Cierpiąłkowska

Recenzentka podkreśliła, iż podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego jest cykl 6 artykułów naukowych, odnoszący się do *badan systemowych i procesualnych uwarunkowań medycznej, klinicznej i terapeutycznej rozmowy z parą*.

Analizując cykl artykułów składających się na osiągnięcie naukowe Prof. Lidia Cierpiąłkowska zwróciła uwagę, że badania Habilitantki skoncentrowane wokół dwóch aspektów:

1. opisu systemowej i interakcyjnej dynamiki współmentalizowania pary w określonych kontekstach ich życia oraz w sytuacji, gdzie jedna z osób w parze ujawnia problemy (osobowościowe ,głównie narcystyczne);
2. pokazania, jakie znaczenie dla siły przymierza terapeutycznego mają różne interwencje klinicystów i terapeutów, bazując na symetrii i asymetrii interakcji z parą samego terapeuty.

Zdaniem recenzentki za najważniejsze osiągnięcie Habilitantki uważa zidentyfikowanie czynników wpływających na przebieg konsultacji i relacji między uczestnikami konsultacji, leżące po stronie pary i terapeuty oraz odkrycie znaczenia jednoczesnego używania różnych narzędzi badawczych i integrowania „korespondencyjnego” uzyskanych wyników, w celu analizy przebiegu konsultacji, zdolności terapeuty do śledzenia dialogów wewnętrznych i ich wpływu na zastosowaną interwencję.

Badania Habilitantki wskazały, że powtarzalność asymetrii afiliacji ze strony terapeuty przyczynia się do podzielanego przymierza, a interwencje balansujące (polegające na przenoszeniu afiliacji wobec osób uczestniczących w konsultacjach) prowadzą do umocnienia przymierza terapeutycznego i lepszego zaangażowania się pary. Ten wniosek Habilitantki prof. Lidia Cierpiałkowska podkreśliła jako bardzo znaczący włączeniu jak się ma proces do efektów i skutków i jak to co dzieje się w procesie na te efekty i skutki oddziałuje.

W opinii prof. Lidii Cierpiałkowskiej w autoreferacie Habilitantki nie do końca wyjaśnione zostały dwa schematy (1) schemat dotyczący umiejscowienia różnych czynników kontekstowych czy osobowościowych, które wpływają na zróżnicowanie dynamiki interakcji pary oraz (2) schemat poświęcony metodologii jakościowych metod do badań z zakresu psychologii klinicznej i konsultacji w tym zakresie. Prof. Cierpiałkowska wskazała, że Habilitantka pokazała narzędzia badania jakościowego i przede wszystkim dokonała namysłu jak można integrować uzyskany materiał empiryczny, który pochodzi z różnych narzędzi oraz podkreśliła trud tego zadania w badaniu par. Prof. Lidia Cierpiałkowska podkreśliła ważny do zauważenia ogromny wkład Habilitantki w próbę łączenia ważnych klinicznie zagadnień, ujawniających się w pracy klinicznej z parami, a z drugiej strony zastosowania różnych koncepcji teoretycznych wyjaśniających co dzieje się w parze i co na tej podstawie można przewidzieć.

Prof. Cierpiałkowska podkreśla, że Habilitantka bardzo wnikliwie konceptualizuje swoje projekty badawcze, próbuje integrować wyniki badań i je interpretować. Prof. Cierpiałkowska podkreśla namysł i ogromną wiedzę teoretyczną Habilitantki nad złożonymi problemami, pokazuje swój sposób myślenia, jak przedstawiać swoje badania w koncepcjach systemowych, jak integrować różne podejścia do sposobu rozumienia pary, tego co dzieje się w parze, łącząc i integrując różne teorie (np. konstrukcjonizm społeczny, psychologię narracyjną teoria relacji z obiektem), próbując łączyć, co podkreśla jako bardzo znaczące to model przyczynowości linearnej z przyczynowością systemową.

Wykazując uznanie dla Habilitantki i doceniając kierunek badań eksploracyjnych, uznając wielką różnorodność prof. Cierpiałkowska podkreśla otwarcie puli różnych propozycji dla wielu badaczy, aby weryfikować hipotezy i dokonywać integracji wyników badań.

KONKLUDUJĄC, prof. dr hab. Lidia Cierpiałkowska stwierdza, iż cykl publikacji składający się na osiągnięcie stanowi znaczny wkład w rozwój naukowy dyscypliny psychologia. Przedstawiony do oceny cykl artykułów jest znaczącym dorobkiem naukowym i spełnia warunki określone w art.1 pkt.2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku(Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z późniejszymi zmianami).

dr hab. Anna Cierpka

Recenzentka podkreśla, iż podjęte w cyklu sześciu artykułów zagadnienia są klinicznie ważne, a wybrana metodologia unikalna. Zdaniem recenzentki jakościowe badania procesu konsultacji psychologicznej, czy też medycznej są wciąż dość rzadko spotykane w literaturze przedmiotu, a znalezienie użytecznych metodologii jakościowych służących do opisanego złożonej rzeczywistości klinicznej wydaje się jednym z istotniejszych zadań współczesnej psychologii klinicznej.

Cykl artykułów został podzielony na dwa moduły: pierwszy dotyczy badań procesów zachodzących w trakcie klinicznych konsultacji par z doświadczeniem traumy lub intensywnego, trwałego konfliktu, drugi - wkładu konsultanta/terapeuty w przebieg interakcji w czasie trwania konsultacji par. Spójność cyklu artykułów została zatem zachowana (poprzez focus na fenomen systemowy, jakim jest konsultacja pary i zamierzeniu eksploracji procesu z perspektywy różnych interakcji. Obserwacji poddano parę rodzicielską, parę w rozumieniu relacji intymnej oraz system relacji pary z lekarzem/konsultantem/terapeutą. Badaniom podlegały zatem różne systemy interakcyjne zaangażowane w konsultację: 1. aktualnego kontekstu życia pary (śmierć dziecka i choroba zagrażająca życiu) lub osobowościowych uwarunkowań relacji partnerów oraz 2. czynników związanych z cechami klinicysty (terapeuty, lekarza).

Zwraca uwagę w opisanych wyżej artykułach dbałość o wysokie standardy metodologiczne i etyczne. Przyjęte założenia teoretyczne korespondują z wybranymi paradygmatami badawczymi, wnioski są wyprowadzane konsekwentnie. Wszelkie wymagania stawiane badaniom jakościowym zostały tu dopełnione, warsztat badawczy Pani Doktor zasługuje na najwyższą ocenę. Podczas lektury tekstów Pani Janusz uderza solidne ugruntowanie teoretyczne rozważań, od odwołań do literatury klasycznej po najnowsze prace - osadzenie teoretyczne integrujące w sposób znakomity rozumienie treści dotyczących współczesnego podejścia systemowego. Pojawia się swojego rodzaju „klamra” spinająca tezy Batesona (1973), szkoły mediolańskiej (Selvini-Palazzoli, Boscolo, Cecchin & Prata, 1980), ideę „clients-as-the-couple” (Pinsof & Catherall, 1986) z myślą terapeutów stosujących metody dialogowe (Seikkula et al. 2006) oraz eksplorujących jakość psychoterapii (np. Peräkylä, 2019). Podkreślić także warto zastosowanie w badaniach metodologii analizy konwersacyjnej, trudnej i wymagającej wysokich kompetencji badacza, dzięki której możliwe stało się zejście na poziom mikro-interakcyjny analiz oraz precyzyjne opisanie spotkania systemów współkonstruuujących znaczenia w czasie konsultacji. Zdaniem recenzentki Pani Doktor jest dobrze przygotowana do takich analiz (liczne szkolenia i staże), jest także (według mojej wiedzy) prekursorką stosowania tej metody w Polsce. Analiza konwersacyjna jest doskonałym narzędziem badania rozmów profesjonalnych, daje także możliwość wglądu w znaczenia wnoszone w przestrzeń konsultacji przez wszystkich zaangażowanych. Wprowadzenie jej do kanonu metod jakościowych stosowanych także w badaniach prowadzonych w Polsce jest ważnym wydarzeniem dla środowiska naukowego.

KONKULUDUJĄC, dr hab. Anna Cierpka stwierdza, że przedstawione w ramach osiągnięcia habilitacyjnego artykuły stanowią znaczny wkład w rozwój psychologii. Przedstawiony jako osiągnięcie cykl artykułów stanowi wartościową pozycję naukową w literaturze z zakresu psychologii klinicznej. Prezentuje możliwość wykorzystania metodologii jakościowej do badania fenomenu konsultacji pary, dostarcza także

konkretnej wiedzy, w jaki sposób systemy zaangażowane w ową konsultację wpływają na jej konstruowanie.

Dr hab. Justyna Ziółkowska – recenzentka

Recenzentka podkreśliła, iż cykl artykułów (wskazany jako osiągnięcie naukowe) jest spójny tematycznie, a poświęcony jest parom bądź interakcjom z tymi parami w kontekście klinicznym, przez co ma zastosowanie w psychoterapii. W opinii recenzentki zwiększa obecną wiedzę na temat klinicznych konsultacji par o interakcyjny wymiar tych konsultacji. Choć interakcje między parą/rodziną a terapeutą są podstawowym elementem procesu psychoterapii systemowej, to dopiero od niedawna ten wymiar relacji między terapeutą a klientem/ami jest badawczo eksplorowany. Korzystając z różnych korpusów danych i interdyscyplinarnych metod analizy Habilitantka ze współautorami dokonała wnikliwych analiz interakcji klinicznych i w ten sposób stworzyła wraz ze współautorami nową wiedzę zarówno na temat par, jak i interwencji klinicznych terapeutów wobec par. Dodatkowym atutem cyklu, wskazanym przez prof. Ziółkowską jest szeroki katalog wykorzystanych metod analizy jakościowej. Prof. Justyna Ziółkowska podkreśla, że jest pod wrażeniem biegłości w ich stosowaniu, podkreślając kompetencję Habilitantki w tym obszarze. Na przykład, o ile teoria ugruntowana i analiza tematyczna opierają się na procesie kodowania i poszukiwania relacji między kodami, to analiza konwersacyjna jako lingwistyczna metoda skupiona na wymianach interakcyjnych, wymaga innych kompetencji analitycznych. Biegłość w posługiwaniu się różnymi metodami potwierdzona jest jednym z tekstów z cyklu, który poświęcony jest metodologicznej refleksji nad procesem gromadzenia i analizy danych w konsultacji par. Zdaniem prof. Ziółkowskiej tak pozytywna ocena nie dotyczy jednak omówienia osiągnięcia w Autoreferacie, albowiem Habilitantka nie nadała tytułu swojemu osiągnięciu, a zawarte w Autoreferacie omówienie celów i przedmiotu osiągnięcia nie pomogło w zrozumieniu, co nim jest. Dopiero po zapoznaniu się z przesłaną dokumentacją prof. Ziółkowska poznała, że podstawowym przedmiotem zainteresowania habilitantki jest para, a szczególnie interakcje par oraz z parami w kontekstach terapeutycznych, zaś szczególnie interesuje się interakcjami w sytuacjach trudnych, zarówno trudnych dla par (choroba/śmierć dziecka pary; osobowości partnerów), jak i terapeutów (asymetria w nawiązywaniu przymierza terapeutycznego), a w swoich publikacjach dąży do stworzenia wiedzy użytecznej w pracy z parami. W szczególności chodzi o pomoc w radzeniu sobie z sytuacjami granicznymi dla par oraz budowania przymierza terapeutycznego z parą w sytuacji terapeutycznej.

W opinii prof. Ziółkowskiej postawione przez Habilitantkę pytania badawcze dotyczą co najwyżej pojedynczych tekstów (i to nie wszystkich), a nie cyklu widzianego jako meta-projekt. Interakcje, które są centrum analiz w publikacjach, nie są w tych pytaniach odzwierciedlane. Innymi słowy, to co jest największą zaletą publikacji wchodzących w cykl, nie pojawia się w pytaniach badawczych zawartych w Autoreferacie, które zamiast na interakcjach skupiają się na stanach wewnętrznych osób badanych.

Prof. Justyna Ziółkowska wskazuje, że sposób w jaki Habilitantka omawia osiągnięcie habilitacyjne w Autoreferacie jej zdaniem umniejsza wartość poszczególnych publikacji, ale także utrudnia postrzeganie go jako powiązanego tematycznie cyklu publikacji. Gdy jednak zignorujemy omówienie tematyki, celów i pytań badawczych w Autoreferacie, to okazuje się, że mamy do czynienia nie tylko ze znaczącym, ale także spójnym tematycznie cyklem publikacji. To wymaga jednak zaangażowania recenzenta w to, co zdaniem

recenzentki powinno być zadaniem Habilitantki.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Justyna Ziółkowska uważa, iż pomimo pewnych uwag osiągnięcie zaprezentowane przez Habilitantkę wskazuje na znaczny wpływ Habilitantki w rozwój dyscypliny naukowej psychologia.

Dr hab. Igor Pietkiewicz

Recenzent podaje, iż Habilitantka przedstawiła do oceny sześć artykułów, które uznała za swoje główne osiągnięcie naukowe i stanowiące cykl powiązanych tematycznie publikacji poświęconych systemowym i procesualnym uwarunkowaniom medycznej, klinicznej i terapeutycznej rozmowy z parą. W przedstawionych pracach, Habilitantka omawia kwestie komunikacji pomiędzy pacjentami a terapeutami systemowymi, uwzględniając różne czynniki po stronie pacjentów (np. stres związany z reakcją na utratę dziecka, uwarunkowania osobowościowe) i po stronie terapeutów (dostrojenie do potrzeb, uwewnętrznione przez terapeutów przekonania i wartości kulturowe). Celem eksploracji problemów badawczych wykorzystuje różne metodologie jakościowe, m.in. teorię ugruntowaną, analizę tematyczną, analizę konwersacyjną. Analizuje wywiady kliniczne, wywiady narracyjne i wywiady przywołujące profesjonalną interakcje (ang. *Interpersonal proces recall*). Zdaniem recenzenta już samo wykorzystanie tych rozwiązań metodologicznych do analizy interakcji terapeutów systemowych i ich pacjentów stanowi istotny wkład do nauki. Dr hab. Igor Pietkiewicz podkreśla, iż artykuły przedstawione w cyklu kładą nacisk na różne zagadnienia teoretyczne i praktyczne oraz metodologiczne. Niemniej w jego ocenie, Habilitantka starała się o dokonanie w swoim autoreferacie syntezy i opracowania pewnego teoretycznego modelu łączącego te prace. Głównym, elementem wiążącym zgłoszone publikacje jest kontekst konsultacji prowadzonej w nurcie systemowym. Niektóre z wymienionych pozycji wydają się bardziej zbliżone tematycznie do siebie niż pozostałe, np. artykuły 1 i 5 dotyczą konsultacji pary zmagającej z realną lub antycypowaną utratą dziecka. Obie te prace, podobnie jak artykuł 3, opisują różnice w indywidualnych sposobach mentalizowania partnerów w trakcie konsultacji, sytuacje załamanie się indywidualnych zdolności do mentalizacji wskutek sytuacji kryzysowej (np. śmierci dziecka) oraz zjawisko tworzenia przez parę wspólnego sposobu mentalizowania, który różni się od indywidualnych sposobów mentalizowania partnerów. Artykuły 2 i 3 zwracają też uwagę na kwestie techniczne w konsultacji par oraz radzenie sobie z wyzwaniami, takimi jak zachowanie neutralności terapeutycznej. Podobne wątki opisane zostały w artykule nr 6. Artykuł 4, chociaż dotyczy kwestii metodologicznych i oceny jakości projektów prowadzonych w nurcie analizy konwersacyjnej i IPR, również odnosi się do wątków utraty naturalnej pozycji terapeuty wobec poszczególnych uczestników terapii. Należy podkreślić wartość tego dorobku dla dla praktyki terapeutycznej w nurcie systemowym.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Igor Pietkiewicz stwierdza, iż jego ocenie, przedstawiony przez habilitantkę cykl publikacji w spełnia wymagania habilitacyjne, tj. wnosi znaczny wkład do dyscypliny psychologii.

POZOSTALI CZŁONKOWIE KOMISJI HABILITACYJNEJ

Dr hab. Dorota Czyżowska - członkini

Dr hab. Dorota Czyżowska zgodziła się z przedmówcami w ogólnej pozytywnej ocenie osiągnięcia naukowego i tym, że stanowi ono znaczący wkład w rozwój dyscypliny psychologia. Zwróciła uwagę na eksploracyjny charakter badań Habilitantki oraz wielość (metod i teorii) i wieloaspektowość fenomenu klinicznej konsultacji par.

KONKLUDUJĄC, całość osiągnięcia oceniła pozytywnie, podkreślając, iż uzyskane wyniki stanowią znaczący wkład w rozwój dziedziny psychologia, wskazała też Habilitantkę jako Osobę mogącą być dobrym samodzielnym pracownikiem naukowym.

Dr hab. Bernadetta Izydorczyk – sekretarz

Dr hab. Bernadetta Izydorczyk dokonała pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego dr Bernadetty Janusz. Podobnie jak przedmówcy doceniła podjęcie się tematu o dużej wartości aplikacyjnej i metodologicznej w rozwoju psychologii klinicznej i stosowanej, podkreśla wagę tematyki badawczej Habilitantki, wysoki i spójny sposób integracji wiedzy klasycznej i współczesnej w procesie badawczym w psychologii i psychoterapii. Prof. Bernadetta Izydorczyk podkreśliła naukowe podejście Habilitantki do metodologii badań jakościowych. W opinii prof. Izydorczyk całokształt badań opisanych w cyklu artykułów tworzących osiągnięcie naukowe wskazuje na oryginalność i naukowy charakter opisanego badania, spójność cyklu, aplikacyjność wyników, a całokształt analiz cyklu artykułów stanowi znaczący wkład w dyscyplinę.

KONKLUDUJĄC, wyraziła opinię, że jest to osiągnięcie znaczące, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny psychologia.

prof. dr hab. Mariola Bidzan – przewodnicząca

Prof. Mariola Bidzan zabrała głos jako ostatnia w tej części posiedzenia komisji, zgodziła się z przedmówcami, że także jej zdaniem osiągnięcie naukowe Habilitantki stanowi znaczący wkład w rozwój dyscypliny psychologia, na co wskazują: oryginalność badań, spójność cyklu, konsekwentne opieranie się na analizie badań jakościowych, dostarczanie nowej wiedzy i pokazanie nowej wiedzy w zakresie klinicznej konsultacji pary, próba integrowania i porządkowania teorii i integrowania wyników badania, duża refleksja, namysł i aplikacyjność wyników

KONKLUDUJĄC, prof. Mariola Bidzan potwierdziła, że osiągnięcie naukowe wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny psychologia, a co za tym idzie spełnia kryteria do uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie psychologia.

KONKLUZJA KOMISJI:

Wszyscy recenzenci w swoich napisanych wcześniej opiniach oraz pozostali uczestnicy posiedzenia Komisji pozytywnie ocenili osiągnięcia naukowe Habilitantki, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 Ustawy.

OCENA POZOSTAŁEJ AKTYWNOŚCI NAUKOWEJ

Poza wymienionym wyżej osiągnięciem naukowym, na dorobek towarzyszący Habilitantki składają się:

- ☐ Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w czasopismach znajdujących się w bazie Journal of Citation Report (JCR) – Lista Filadelfijska lub lista European Reference Index for the Humanities (ERIH): 26
- ☐ Autorstwo lub współautorstwo publikacji naukowych w monografiach, czasopismach międzynarodowych lub krajowych, innych niż znajdujące się w bazie Journal of Citation Report (JCR) – Lista Filadelfijska lub lista European Reference Index for the Humanities (ERIH): 10
- ☐ Współredaktorka dwóch monografii naukowych
- ☐ Habilitantka wystąpił z referatami na 11 międzynarodowych konferencjach naukowych, 17 krajowych
- ☐ Brała udział w czterech krajowych zespołach badawczych prowadzonych ze środków przeznaczonych na działalność statutową. Tematy badań były spójne z Jej dorobkiem naukowym
- ☐ Od 2019 do chwili obecnej jest też zaangażowana w międzynarodowy projekt badawczy prowadzony przez Academy of Finland, gdzie pełni funkcję kierownika jednego z pięciu zespołów
- ☐ Od 2020 roku współpracuje z prof. Marią Borsca w projekcie naukowym, prowadzonym przez nią na Uniwersytecie w Norhausen
- ☐ Habilitantka była trzykrotnie członkiem komitetu organizacyjnego konferencji organizowanej w Polsce (w tym jednej międzynarodowej)
- ☐ Dwukrotnie była członkiem komitetu naukowego konferencji organizowanej w Polsce
- ☐ Odbyla miesięczny staż w Instytucie Socjologii Uniwersytetu Łódzkiego, gdzie rozwijała swoje umiejętności w zakresie metodologii badań jakościowych (Teorii Ugruntowanej) i dwa kilkutygodniowe staże w zagranicznych ośrodkach (Finnish Centre of Excellence in Research i University of Helsinki)
- ☐ Od 2018 roku, habilitantka jest zaangażowana w prace zespołu redakcyjnego czasopisma Psychoterapia
- ☐ Bierze udział w pracach 3 towarzystw naukowych: 1) Sekcji Naukowej Psychoterapii Polskiego Towarzystwa Psychiatrycznego - przez jedną kadencję pełniła w nim rolę członka zarządu i przez jedną kadencję pracowała jako członek komisji etyki; 2) Society for Psychotherapy Research; 3) The International Society for Conversation Analysis.
- ☐ Recenzuje artykuły dla czasopism z bazy JCR (*Omega Journal of Death and Dying, Journal of Traumatic Stress, Frontiers in Psychology, Journal of Clinical Psychology*) oraz dla polskich czasopism (*Psychiatria Polska, Psychoterapia, Przegląd Socjologii Jakościowej*)
- ☐ Dwukrotnie pełniła funkcję promotora pomocniczego Doktorantek prof. Barbary Józefik na Wydziale Lekarskim UJ: Karoliny Dejko-Wańczyk (*Analiza związków pomiędzy uwarunkowaniami zdolności regulacji emocjonalnej matki a funkcjonowaniem psychospołecznym dziecka*. Kraków 2018) i Joanny Jurek

(Fizyczne przejawy podtrzymania więzi ze zmarłym dzieckiem. Badanie jakościowe. Kraków 2020).

☐ Wskaźniki naukometryczne:

1. Współczynnik Impact Factor (IF)

Sumaryczny IF dla wszystkich publikacji = 28,352

2. Liczba cytowań

Suma cytowań (bez autocytowań) = 208 (Scopus; Google Scholar)

3. Index Hirscha

h-index wg Publish or Perish: 9

h-index wg Scopus: 9

h-index wg Google Scholar: 9 (obecnie, 13.11.2022 – 11)

W świetle stosowanych współcześnie wskaźników naukometrycznych **oddziaływanie prac**, których Habilitantka jest autorem lub współautorem na środowisko naukowe w dziedzinie nauk społecznych, dyscyplinie psychologia **jest duże**.

* * *

Opinie wszystkich recenzentów na temat wartości naukowej opublikowanego dorobku habilitanta są pozytywne.

OCENY RECENZENTÓW

Prof. dr hab. Lidia Cierpiałkowska

Recenzentka zwróciła uwagę zarówno na znakomity (imponujący) dorobek bibliometryczny uzyskany w ciągu 11 lat pracy po doktoracie do czasu habilitacji oraz dużą aktywność i widoczną rozpoznawalność naukową Habilitantki w środowisku, co najmniej europejskim, na co wskazuje także fakt, że jest osobą pracującą w wielu zespołach badawczych (także zagranicznych), zapraszaną na wykłady plenarne oraz inne, organizowała kilka konferencji oraz uczestniczyła w wielu konferencjach krajowych i zagranicznych (w tym jako członek komitetów naukowych również). W dorobku naukowym prof. Cierpiałkowska podkreśliła obecność dwóch głównych obszarów badawczych: (1) wprowadzenie badań jakościowych do opisu problemów klinicznych jednostki i pary oraz (2) próby interdyscyplinarnego ujęcia kryzysów w biegu życia.

Prof. Lidia Cierpiałkowska podkreśliła, iż dorobek naukowy towarzyszący Habilitantce wnosi nową jakość do wiedzy psychologicznej i badań interdyscyplinarnych dotyczących okresów przejściowych w biegu życia jednostki, związanymi z chorobą i śmiercią członka rodziny. Wskazała także, że Habilitantka spełnia ponadprzeciętne wymagania stawiane osobom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

KONKLUDUJĄC, bardzo wysoko oceniła dorobek towarzyszący dr B. Janusz.

Dr hab. Anna Cierpka

Recenzentka na podstawie przedstawionego zestawienia jednoznacznie pozytywnie ocenia dorobek towarzyszący dr B. Janusz. Podkreśliła zaangażowanie Habilitantki w rozwój życia naukowego, stworzenie panelu badań jakościowych, wskazała na znaczące zaangażowanie Habilitantki w prace różnych (w tym międzynarodowych) zespołów badawczych, duże zaangażowanie w prace Fundacji „Na szlaku” oraz znakomitą aktywność dydaktyczną. Prof. Anna Cierpka podkreśliła, że Habilitantka łączy naukę z praktyką kliniczną i dydaktyką, a jej dorobek naukowy towarzyszący ocenia jako bardzo dobry, wręcz imponujący. Recenzentka wskazuje, że artykuły są przygotowywane na wyrównanym, dobrym merytorycznie poziomie, spełniając standardy odnoszące się do prac naukowych. Poza publikacjami na aktywność naukową Habilitantki składają się liczne, zróżnicowane pod względem tematycznym prezentacje na konferencjach międzynarodowych i krajowych (wykłady plenarne, referaty, postery). Podkreśla liczne zaproszenia do wygłoszenia wykładu, także w ramach konferencji międzynarodowych. Ponadto Habilitantka w ocenie prof. Anny Cierpki podejmuje także aktywności w środowisku naukowym poprzez współudział w organizacji konferencji, współpracę z redakcjami czasopism, recenzowanie artykułów w naukowych czasopismach oraz jest członkinią zespołów badawczych, stowarzyszeń naukowych, odbywała staże zagraniczne podnoszące jej kwalifikacje badawcze, naukowe, praktyczne i dydaktyczne

KONKLUDUJĄC, dr hab. Anna Cierpka bardzo pozytywnie ocenia działalność naukową Habilitantki. Wskazuje, że Dorobek Habilitantki po uzyskaniu stopnia naukowego doktora jest bogaty i prezentuje wysoki poziom merytoryczny, a wskazane publikacje oraz inne aktywności naukowe stanowią ważny wkład w naukowy i praktyczny rozwój psychologii klinicznej.

Dr hab. Justyna Ziółkowska

Recenzentka zgodził się z przedmówcami odnośnie pozytywnej oceny dorobku towarzyszącego, a następnie podkreśliła współpracę Habilitantki z badaczami międzynarodowym gruncie. W pełni zgadza się z poprzedniczkami, że dorobek naukowy towarzyszący i umiejętność łączenia pracy naukowej i praktyki to niewątpliwe atuty Habilitantki. Podobną, bardzo pozytywną ocenę wyraziła jeśli chodzi o dorobek organizacyjno-dydaktyczny. Prof. Justyna Ziółkowska wskazała, że dorobek naukowy towarzyszący Habilitantki świadczy o jej szerokich zainteresowaniach naukowych oraz umiejętności współpracy naukowej z innymi badaczami. Podkreśliła także, że dorobek ten pozostaje tematycznie powiązany z osiągnięciem habilitacyjnym. Habilitantka funkcjonuje w obiegu międzynarodowym, czego potwierdzeniem są wysokie wskaźniki naukometryczne, wykazuje się sporym dorobkiem publikacyjnym. Habilitantka jest również aktywna na polu współpracy z naukowcami, studentami oraz działa na rzecz popularyzowania wiedzy.

KONKLUDUJĄC, stwierdziła, że dr B. Janusz zaznaczyła swoją obecność w świecie naukowym, a jej badania są ważne i interesujące. Stąd pozytywnie ocenia dorobek towarzyszący Habilitantki.

Dr hab. Igor Pietkiewicz

Recenzent pozytywnie ocenił dorobek naukowy Habilitantki. Uznał, że dorobek Habilitantki wskazuje na znaczący rozwój jej zainteresowań po uzyskaniu stopnia doktora do momentu składania wniosku o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego. Zdaniem recenzenta Habilitantka korzysta ze swoich wcześniejszych doświadczeń, co sprawia, że jej prace mają charakter interdyscyplinarny. Jej rozwój wiedzy i umiejętności w zakresie różnych metodologii jakościowych oraz ich praktyczne zastosowanie w projektach badawczych stanowi istotny wkład w dziedzinę psychologii oraz jej subdyscyplin.

KONKLUDUJĄC, dr hab. Igor Pietkiewicz dokonał jednoznacznej pozytywnej oceny dorobku towarzyszącego dr Bernadetty Janusz.

POZOSTALI CZŁONKOWIE KOMISJI HABILITACYJNEJ

Dr hab. Dorota Czyżowska – członkini

Dr hab. Dorota Czyżowska zgodziła się z pozytywną oceną osiągnięć naukowych Habilitantki, podkreślając imponujący wkład dorobku naukowego towarzyszącego Habilitantki. Prof. Czyżowska zaakcentowała imponującą umiejętność łączenia teorii i praktyki oraz duże zaangażowanie społeczne Habilitantki

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała za znaczący.

Dr hab. Bernadetta Izydorczyk – sekretarz

Dr hab. Bernadetta Izydorczyk również pozytywnie oceniła działalność naukową dr B. Janusz. Podkreśliła, iż dorobek naukowy towarzyszący Habilitantki jest bogaty, w pełni potwierdza wzorcowe (w oparciu o standardy naukowe i etyczne) połączenie teorii i praktyki.

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała za bardzo dobry.

Prof. dr hab. Mariola Bidzan – przewodnicząca

Prof. Mariola Bidzan potwierdzając opinię swoich poprzedniczek dodaje do atutów Habilitantki nie tylko dużą spójność podejmowanych tematów badawczych Habilitantki, ale także umiejętność zarówno pracy samodzielnej jak i w zespołach.

KONKLUDUJĄC, dorobek towarzyszący uznała jako znaczący dla rozwoju dyscypliny psychologii.

KONKLUZJA KOMISJI:

Habilitantka wykazała się istotną aktywnością naukową realizowaną we współpracy z ośrodkami zagranicznymi. Jej publikacje i wystąpienia konferencyjne stanowią znaczący wkład w rozwój psychologii jako dyscypliny naukowej

Działalność organizacyjna i dydaktyczna

Chociaż w świetle *Ustawy* działalność dydaktyczna, ekspercka, popularyzatorska i organizacyjna nie stanowią warunku otrzymania stopnia doktora habilitowanego, Komisja stoi na stanowisku, że elementy te powinny być brane pod uwagę przy całościowej ocenie kandydata ubiegającego się o status samodzielnego pracownika naukowego. Komisja przedyskutowała więc te aspekty działalności dr Bernadetty Janusz i zaznajomiła się z opiniami wyrażonymi pisemnie przez Recenzentki. Komisja zgodnie oceniła te obszary funkcjonowania Habilitantki wysoko, podkreślając szczególnie jej bogate doświadczenie dydaktyczne, sporządzanie recenzji dla czasopism naukowych (międzynarodowych), aktywność w organizacjach naukowych oraz działania ukierunkowane na budowanie współpracy naukowej z innymi ośrodkami.

KONKLUZJA

Prof. dr hab. Lidia Cierpiąłkowska

Podsumowując przedstawione w opinii szczegółowe informacje i uzasadnienia z całym przekonaniem stwierdzam, że przedstawiony przez dr Bernadettę Janusz dorobek naukowy w ramach postępowania o nadanie stopnia dra habilitowanego stanowi znaczący wkład w rozwój naukowy dyscypliny psychologia; wysoko oceniam dorobek towarzyszący publikacjom na stopień dra hab., ponadprzeciętna jest aktywność Habilitantki w międzynarodowych zespołach badawczych i aktywność konferencyjna; pozytywnie oceniam także zaangażowanie i dorobek w zakresie pracy dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzowania nauki. Zatem działalność i osiągnięcia naukowe, publikacyjne, dydaktyczne, organizacyjne i popularyzatorskie spełniają w ponadprzeciętnym stopniu warunki określone w art. 219 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 (Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z uwzględnieniem późniejszych zmian).

Dr hab. Anna Cierpka:

Opisany dorobek spełnia wszystkie kryteria zawarte w artykule 219 ust. 1 pkt 2) ppkt b) ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Cykl wskazanych artykułów jest spójny tematycznie oraz, wraz z dorobkiem towarzyszącym, stanowi oryginalny, znaczący wkład w rozwój psychologii, głównie psychologii klinicznej. Aktywność Habilitantki w innych obszarach działalności również oceniam pozytywnie. Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej przedstawione dane, stwierdzam, że uzasadniają one wniosek o nadanie dr Bernadecie Janusz stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Dr hab. Justyna Ziółkowska

Osiągnięcia naukowe dr Bernadetty Janusz, w szczególności prace wchodzące w skład osiągnięcia habilitacyjnego, pozostały dorobek naukowy oraz działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzacyjna spełniają wymagania określone w ust. 1 pkt.2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Dr hab. Igor Pietkiewicz:

Oceniając pozytywnie osiągnięcie naukowe (cykl publikacji) i pozostały dorobek naukowy, w tym publikacje, wystąpienia oraz prace organizacyjne, stwierdzam, że przedstawiona mi do oceny dokumentacja dorobku dr Bernadetty Janusz odpowiada wymogom określonym w art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Dr Bernadetta Janusz posiada oryginalny dorobek o charakterze interdyscyplinarnym, w którym integruje wiedzę z zakresu psychologii i psychoterapii, z jednoczesnym rozumieniem wpływu czynników kulturowych. Jej prace z wykorzystaniem metodologii jakościowej do badań zjawisk zachodzących w procesie klinicznym stanowią wkład w rozwój nauki, a w szczególności terapii w nurcie systemowym. Dlatego wnoszę o nadanie Pani dr. Bernadecie Janusz stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

Pozostali członkowie Komisji:

Dr hab. Dorota Czyżowska, dr hab. Bernadetta Izydorczyk oraz prof. dr hab. Mariola Bidzan stwierdziły, że zarówno dorobek naukowy zgłoszony jako osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę sformułowania wniosku o stopień doktora habilitowanego, jak i pozostałe osiągnięcia naukowe stanowią znaczny wkład w rozwój wiedzy psychologicznej. Osiągnięcie naukowe dr Bernadetty Janusz oraz całokształt jej dorobku naukowego spełniają wymagania ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.

KONKLUZJA

Członkowie Komisji stwierdzają, iż **osiągnięcie naukowe dr Bernadetty Janusz wnosi znaczny wkład do dyscypliny psychologia, podobnie całokształt jej dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego spełniają wymagania ustawowe stawiane kandydatom ubiegającym się o stopień doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie psychologia.**

Prof. dr hab. Mariola Bidzan – Przewodnicząca

Treść Uchwały została zaaprobowana przez wszystkich członków Komisji habilitacyjnej.